

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД

служба „Регистратура“ - 7 -

Изх. №

И - 2016

Дата на регистриране:

04.11.24

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЪРХОВЕН
КАСАЦИОНЕН
СЪД

ИЗХ. №

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. №

563 КД

Дата

04.11.24

ДО

**Г-ЖА ПАВЛИНА ПАНОВА -
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ****На Ваш изх. № 505КД/08.10.2024 г.**

Относно: Становище на Върховния касационен съд, Наказателна колегия, по к.д. № 26/2024 г. на Конституционния съд на Република България (вх. № В-1829/09.10.2024 г. по описа на ВКС)

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПАНОВА,

Приложено изпращам на Вашето внимание становище на Върховния касационен съд, Наказателна колегия, по конституционно дело № 26/2024 г., във връзка с искането на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, за установяване на противоконституционност на чл. 343в, ал. 3 от Наказателния кодекс, приет с измененията и допълненията на Наказателния кодекс, обн. ДВ, бр. 95 от 29.11.2016 г.

Приложение: съгласно текста.

С уважение,

**ГАЛИНА ЗАХАРОВА -
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД**

СТАНОВИЩЕ

НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ,

по конституционно дело № 26/2024 г. на Конституционния съд
на Република България

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 08.10.2024 г., постановено по конституционно дело № 26/2024 г., Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, за установяване на противоконституционност на чл. 343в, ал. 3 от Наказателния кодекс, приет с измененията и допълненията на Наказателния кодекс, обн. ДВ, бр. 95 от 29.11.2016 г.

Конституиран като заинтересована институция по конституционното дело, Върховният касационен съд дава следното становище:

Привидно Конституцията е либерална към правомощието на законодателя да криминализира отделни противоправни деяния, като му осигурява абсолютна компетентност в това отношение, доколкото липсва изрично формулирана конституционна норма, ограничаваща това законодателно правомощие. Като се има предвид обаче, че въздигането на отделни отрицателни човешки прояви в престъпления е основа за установяване на наказателна отговорност с присъщия на този факт потенциал за засягане на основни човешки права, упражняването на посочената законодателна компетенция по необходимост трябва да е ограничено от Основния закон, като реализацията ѝ трябва да е подчинена на основни конституционни положения, при съобразяване и на разпоредбите на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) и практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по тълкуването и прилагането ѝ.

С ролята на фактор, лимитиращ компетенциите на законодателя за създаване на нови престъпни състави, е принципът на правовата държава и свързаното с него изискване държавата да гарантира достойнството и правата на личността (чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията). Механизъм за изпълнение на това изискване е законодателството, което държавата създава и което поради

това трябва да осигурява гаранции и закрила на човешкото достойнство, на правата на гражданите и за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност (в този смисъл решение № 1 от 27.01.2005 г. по к. д. № 8/2004 г. на Конституционния съд). Това важи в особена степен за материалния наказателен закон, прилагането на който е свързано с упражняване на чувствително засягаща личната сфера на гражданите принуда и който поради това следва не само да установява системата от забрани за реализиране на определено поведение, застрашаващо или увреждащо във висока степен обществените отношения, но така също и да обезпечи правата на самите субекти на престъпления срещу произволни и непропорционални интервенции на органите на държавата върху основни техни права. Затова, ако наказателният закон рискува права на гражданите, включително свободата им, без оглед на същността и общественото значение на конкретния вид укоримо поведение, което въздига в престъпление, ако съдържа двусмислие и неяснота, допускайки произволното му прилагане, ако е лишен от предвидимост, компрометирайки правната сигурност, този закон в крайна сметка би бил в разрез с правовата държава. В тази връзка уместно е да се припомни решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8/2004 г. на КС, според което правовата държава означава упражняване на държавна власт на основата на Конституцията, в рамките на закони, които материално и формално съответстват на Конституцията и които са създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност.

Чрез въвеждането на оспорения текст в нормения комплекс на Наказателния кодекс възможността, която Конституцията дава на законодателя за криминализиране на отделни отрицателни обществени прояви е реализирана по начин, противоречащ на принципа на правовата държава и свързаните с него принципи на законността (правната сигурност и защита срещу произвол) и принцип на пропорционалността, изводими и от съдържанието на КЗПЧОС.

Този извод се налага при преценката на текста от гледище на критериите за конституционность, зададени с утвърдената вече практика на Конституционния съд (напр. решение № 14 от 17.11.2022 г. по к.д. № 14/2022 г. и цитираната в него практика на Съда) и изискващи съобразяване на това дали нормата засяга конституционно признати права – от една страна, а от друга страна дали са налице необходимите предпоставки за ограничаване упражняването на тези права, а именно: наличие на легитимна цел; наличие на основание за въведеното ограничение на основни права, установено със закон, в рамките на предвиденото в Конституцията и спазване на принципа за пропорционалност (съразмерност) спрямо преследваната цел (в същия смисъл и решение № 8 от 05.12.2023 г. по к.д. № 21/2022 г.; решение № 6 от 29.06.2023 г. по к.д. № 7/2023 г. и др.).

Оспорената разпоредба на чл. 343в, ал. 3 НК предвижда наказване с до три години лишаване от свобода и глоба от 200 лева до 1000 лева (както и лишаване от право да управлява МПС) на лицето, което управлява моторно превозно средство (МПС) в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка (ПAM) за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Предвид приложимата санкция, престъпният състав би попаднал в предметния обхват на освобождаването от наказателна отговорност по чл. 78а, ал. 1 НК, но само в част от случаите, т.е. когато деецът не е осъждан за престъпление от общ характер и не е освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. Когато тези условия отсъстват, той би подлежал на наказване с лишаване от свобода (при определени предпоставки и ефективно) и кумулативно с глоба и лишаване от право да управлява моторно превозно средство (по отношение приложимостта на последното от посочените кумулативни наказания въпросът е решаван нееднакво в практиката на съдилищата, като по този повод е образувано тълкувателно дело пред ОСНК на ВКС № 2/2023 г.). Отделно от това, деецът би търпял всички ограничения на правата, които обичайно съпътстват фигурата на обвиняемия и на подсъдимия в наказателния процес, произтичащи от прилаганите мерки за процесуална принуда, като спрямо него биха били приложими включително задържане под стража (арг. от чл. 63, ал. 1 НПК) и домашен арест (като мерки за неотклонение), както и мерки за обезпечаване на глобата. Т.е. текстът създава предпоставки за ограничаване на свободата, както и на неприкосновеността на собствеността, които макар да нямат абсолютен характер, всякога е необходимо интервенциите върху тях да са основани на понятни, разумни, логични, точно определени и гарантиращи справедлив баланс на личния и обществения интерес законови предписания. Субектът на деянието по чл. 343в, ал. 3 НК би търпял и последиците от осъждането – както тези, които законът свързва с този факт, така и извън наказателните, които преценени в контекста на същността и общественото значение на такова деяние биха били от естество да засегнат усещането за ценността на собствената личност. Вън от съмнение е, че произволното и изключително третиране на отделния гражданин от държавата рефлектира върху това чувство, като недопускането на такова третиране представлява аспект на идеята за човешко достойнство.

Предвид изложеното прилагането на оспорения текст е от естество да засегне конституционно защитени права на гражданите, както и гарантираното от правовата държава човешкото достойнство.

Текстът на чл. 343в, ал. 3 е предложен за обсъждане в Народното събрание между първо и второ четене на проекта за Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс (№ 554-01-163 от 08.10.2015 г., 43-то НС),

като единственият съпътстващ това предложение мотив, представен пред Комисията по правни въпроси на Народното събрание, е бил следният: *„Предвидената наказателна отговорност за особено недобросъвестни водачи, които въпреки наложеното им наказание за лишаване от право да управляват МПС за определен срок, в срока на изтърпяване на наказанието го нарушават, следва да обхване и практически идентичните случаи на лишаване от правоспособност чрез наложена принудителна административна мярка“* (писмо, вх. № 654-04-26 от 29.02.2016 г. до председателя на Комисията по правни въпроси на 43-то Народно събрание).

С мотивите очевидно не е предложен анализ на обществената и правната действителност към съответния момент, за да бъде точно ориентиран законодателният орган относно деянията, които разкриват висока обществена опасност и срещу които трябва да се води борба именно и само със средствата на наказателно-правната репресия и не са формулирани и преследваните с предложението цели. Не е обоснована обществена необходимост от криминализиране на проявите, свързани с управление на МПС в срока на прилагане на ПАМ, свързана с временно отнемане на свидетелството за управление. Неясни остават съображенията, поради които е било подценено значението на съществуващата и към датата на приемането на оспорения текст нормативна уредба по ЗДвП. Неясно остава дали са съществували и евентуално какви са били според вносителите на предложението пречките пред компетентните административни органи да изпълняват задълженията си по санкциониране на водачите, управляващи МПС в срока на наложена ПАМ за временното отнемане на свидетелството за управление. Няма каквито и да е съпътстващи и приемането впоследствие на този текст съображения на законодателя, които да показват, че именно и само липсата на престъпен състав, предвиждащ ангажиране на наказателната отговорност на тези лица е била причина за неблагоприятията в дейността по изпълнението на ПАМ. Това прави предложението самоцелно.

Доколкото текстът е предложен и е приет като част от посочения Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс, би следвало приемането му да е било подчинено на целта, формулирана общо пред този закон в съпътстващите го мотиви. А именно – *въвеждане в Наказателния кодекс на „нови състави на престъпления, насочени към водачите на моторни превозни средства, извършващи нарушения на правилата за движение по пътищата, които са животозастрашаващи.“*

Оспореният състав трудно би могъл да обслужи тази цел. Това е така по няколко причини.

Първо, чл. 343в, ал. 3 НК визира състав на престъпление от категорията на т.нар. формални престъпления или престъпления на просто извършване. За

тях е характерно, че те не предполагат настъпване на общественоопасен резултат, като престъплението е довършено с довършването на изпълнителното деяние. Съответно, степента на обществена опасност на деянието е всякога дотолкова висока, че самото негово осъществяване винаги създава опасност от увреждане на обществените отношения или ги уврежда в степен, която оправдава използването на наказателна принуда.

Деянието по чл. 343в, ал. 3 НК е пряко насочено не срещу безопасното осъществяване на транспортната дейност, макар да се осъществява в процеса на същата, а има отношение към реда на управлението на тази дейност. Целите, общо формулирани от ЗДвП пред осемте, указани в чл. 171 ЗДвП категории принудителни административни мерки, са свързани с „осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.“ Постигането на тези цели неизбежно е свързано с необходимост водачите на МПС, допуснали някое от указаните в чл. 171, т. 1 ЗДвП нарушения, да понесат ограничението, свързано с временното отнемане на свидетелството за правоуправление. Несъобразяването с това ограничение, произтичащо от наложената ПАМ, представлява преди всичко проява на засягане на обществените отношения, свързани с правилното управление на дейността на съответните контролни органи на държавата. Понякога това нарушаване може да е съпътствано, макар и не с конкретен, а с абстрактен риск за сигурността на осъществяването на транспортната дейност. Тази възможност обаче е относима към всички хипотези на налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1 ЗДвП, а само към една част от тях. Излишно е да се разисква подробно, че такава вероятност, при това с висока степен, не предполага нарушаването на ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП, наложена в хипотезите напр. по чл. 171, т. 1, б. „е“ и б. „ж“ ЗДвП, предвид техните специфики, за разлика от тези, в които ПАМ е наложена поради това, че за водача видимо е установено, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания. А както бе отбелязано, при формалните престъпления използването на наказателно-правна принуда е оправдано именно с оглед на опасността от увреждане или увреждането на съответните обществени отношения. Чл. 343в, ал. 3 НК обаче не прави разлика между хипотезите, в които е наложена нарушената ПАМ за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Второ, компрометиращ възможността за изпълнение на целта, поставена пред Закона за изменение и допълнение на Наказателния кодекс, част от който е оспореният текст, е фактът, че ПАМ подлежат на предварително изпълнение. Т.е. чрез чл. 343в, ал. 3 НК е установена наказателна отговорност при нарушаване на административен акт, подлежащ на предварително изпълнение. А това прави напълно реална възможността от предприемане на наказателно

преследване, а и реализиране на наказателна отговорност за неизпълнение на административен акт, който е незаконосъобразен. Ето защо възможността за ангажиране на наказателната отговорност в хипотезите на деянията, визирани от чл. 343в, ал. 3 НК не може да се определи като подходящо средство за държавна реакция и от гледище на правния режим, на който са подчинени ПАМ, които се изпълняват незабавно, а обжалването не спира изпълнението.

Отделно от това, до приемането на оспорения текст държавата не е била пасивна по отношение на противоправността на управляването на МПС в срока на прилагане на ПАМ, свързана с временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. Но очевидно законодателната преценка е била, че съразмерно на нивото на обществена опасност на тези деяния и достатъчно ефикасно средство за противопоставяне на държавата срещу тях е упражняването на административно-правна принуда спрямо нарушителите. Установен е бил и е съществувал, а съществува и до днес, състав на административно нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 4 вр. чл. 171, т. 1 ЗДвП.

Както вече бе посочено, неясно е на какво е базирана последващата законодателна преценка, че тези деяния следва да се криминализират, съответно, каква изходна база е ползвана за преценката на законодателя, че те притежават ниво на обществена опасност, изискващо третирането им именно като престъпления. Не е обоснована невъзможност или недостатъчност на административно-правната принуда да обслужи целите на санкционирането, съответно съществуването на належаща необходимост от криминализиране на общественонеопасните деяния с посочените характеристики. Каквато и да е била изходната база за законодателната преценка, на която е основано приемането на оспорения текст, той предполага ограничаване на основни права на гражданите, което не е възможно да се определи като необходимо и подходящо правно средство за постигане на конституционно оправдана цел.

Тази разпоредба не може да се прецени и като съразмерно средство за постигане на такава цел.

Както е посочено в решение № 15 от 17.11.2020 г. по к.д. № 4/2020 г. на КС, принципът на пропорционалността се прилага *„като решаващ критерий за вида и обхвата на конституционно допустимите ограничения със закон... За законодателството принципът на пропорционалност е утвърден като необходим ориентир и мяра за съразмерност, когато се отнася за ограничаване на основни права.“*

Деянието по ал. 3 на чл. 343в НК е еднотипно с деянията по предходните две алинеи на чл. 343в НК, като във всеки от тези случаи се касае за управляване на МПС, след като деецът вече е бил наказван за аналогично деяние по административен ред (чл. 343в, ал. 1 и ал. 2). Със съставите по чл. 343в, ал. 1 и ал. 2 НК се предвижда прилагане на наказателно-правната принуда, когато

деецът е доказал с поведението си, че административно-правната форма на наказване е неефективна по отношение на него.

Очевидно е, че при всеки от тези състави на престъпления законодателят е установил обективен критерий за отграничаване на престъпленията от съответните съществуващи административни нарушения чрез въвеждане на изискване за повторемост на административното нарушение във времето, за да бъде третирано новоизвършеното като престъпление. Приема се, че продължаващото противоправно поведение на субекта е достатъчен показател за неефективността на предходно упражнената спрямо него държавна принуда и се изисква по-строга реакция на държавата.

От изложеното е видно, че хипотезите по чл. 343в, ал. 1 и ал. 2 НК съвсем не са „идентични“ с деянията, които визира чл. 343в, ал. 3 НК, както е посочено в мотивите, съпътствали предлагането на оспорения текст на вниманието на Комисията по правни въпроси в 43-тото Народно събрание. Както бе посочено, изпълнителните деяния по чл. 343в, ал. 1 и ал. 2 НК предполагат поведение, с което за втори път се нарушава установена със закон (първоначалната – установена със специалния закон, а последващата – с наказателния) забрана да се управлява МПС, като във всеки от тези случаи деецът е вече наказан с лишаване от право да управлява МПС. В хипотезите по чл. 343в, ал. 3 НК деецът не е наказван и съответно не е лишен от правоуправление, т.е. той е правоспособен водач, който е подчинен на принудителна административна мярка, която не е наказание. Именно тази разлика в правното основание, от което произтича забраната да се управлява МПС в случаите по чл. 343в, ал. 1 и ал. 2 НК от една страна и в тези по чл. 343в, ал. 3 НК определя нивото на обществена опасност на извършеното и на неговия субект. В първите две хипотези е налице повторение на противоправното поведение след предходно наказване на лице, манифестиращо отказ да се съобразява с правните забрани и останало резистентно към оказаното му държавно-правно въздействие и опитите на държавата да го преориентира към спазване на общественоприемливо поведение. Субектът на деянието по чл. 343в, ал. 3 НК няма тези характеристики. Различно е и съдържанието на реализираната от този субект проява, като всичко това определя и различното ниво на обществена опасност на извършеното, носещо характеристиките на деянието по чл. 343в, ал. 3 НК, и превръща наказателно-правното преследване и наказване на субекта на такова деяние в непропорционално. Това създава непоследователност в подхода на Наказателния кодекс и е в конфликт с общата негова логика при степенуването на обществената укоримост на обществените видове посегателства и отграничаването на престъпленията от останалите общественонеопасни деяния. Без съмнение деянието, визирано от чл. 343в, ал. 3 НК, е противоправно,

притежава обществена опасност и изисква противопоставяне от страна на държавата, каквото е предвидено в чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

В решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8/2004 г. Конституционният съд изрично посочва, че диференцирането на наказателната отговорност е изискване, принадлежащо на принципа на правовата държава, като изтъква, че е необходимо да има съразмерност между степента на обществена опасност на престъплението и тежестта на наказанието. Считаме, че тази логика е още по-вярна, когато се касае за криминализиране на отделни човешки прояви – необходима е съразмерност между нивото на обществена опасност на проявата и тежестта на реакцията, която държавата противопоставя срещу нея, защото залог се оказват основни права на човека и неговото достойнство.

Със създаването на престъпния състав по чл. 343в, ал. 3 НК е нарушен и принципът за законност, изискващ законът достатъчно точно и ясно да определя престъпленията и наказанията за тях, за да се избегне всякакъв риск от произвол. Това условие е изпълнено, когато от редакцията на приложимата разпоредба и при нужда чрез тълкуването ѝ от съдилищата правните субекти могат да разберат за кои действия и бездействия се предвижда наказателна отговорност (напр. дело *Medvedyev v. France* ECHR-2010 Голяма камара).

Според решение № 13 от 5.10.2021 г. по к. д. № 12/2021 г. на Конституционния съд и цитираната в него практика на ЕСПЧ, когато става въпрос за лишаване от свобода, е особено важно общият принцип на правна сигурност да бъде изпълнен. Поради това е от съществено значение условията за лишаване от свобода в националното право да са ясно определени и самият закон да бъде предвидим, така че да отговаря на стандарта за "законосъобразност", установен от Конвенцията - стандарт, който изисква всеки закон да бъде достатъчно ясен и точен, за да позволи неговото прилагане. Разпоредби, които се тълкуват по противоречив и взаимноизключващ се начин от националните органи, не отговарят на стандарта за "качество на закона", изискван от Конвенцията.

Оспореният текст повтаря буквално диспозицията на съществувалия към момента на създаването му, съществуващ и понастоящем, състав на административното нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 4 вр. чл. 171, т. 1 ЗДвП, според който „наказва се с глоба от 100 до 300 лв.: т. 2. (изм. – ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018 г.) който управлява моторно превозно средство ... след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 ...“, т.е. въз основа на приложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач в хипотезите по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Двата състава съществуват при абсолютно сходство на признаците – обективни и субективни.

Резонно се поставя въпросът кога, при какви обстоятелства би възникнала наказателната отговорност за това деяние и кога би била приложима административно-наказателната и къде е границата между тях, доколкото липсват установени допълнителни признаци, които да позволят успешно разграничаване на случаите, в които деянието ще е административно нарушение от тези, в които то ще представлява престъпление.

С превръщането на оспорения текст в част от действащото материално наказателно право практически се е стигнало до криминализиране на общественоопасно деяние, което към датата на приемане на оспорения текст е било административно нарушение, но и впоследствие е съхранено в закона като такова, като отсъстват законодателни мерки за синхронизиране на двата закона – наказателния и явяващия се специален по отношение на него ЗДвП, като с приемането на оспорената норма не е отменена, нито е изменена аналогичната по съдържание разпоредба в ЗДвП, нито са въведени чрез промените в НК допълнителни признаци, обуславящи по-висока степен на укоримост на извършеното и оправдаващи създаването на новия състав на престъпление против транспорта. Ситуацията оставя впечатление, че държавата няма ясна концепция относно нивото на обществена опасност на тези деяния.

Практическият резултат е не просто свръхнормиране, а несъгласуваност в законодателството, която неизбежно води до нестабилност в правното регулиране. Създадено е неясно и противоречиво законодателство, което поставя гражданите в условия на неравнопоставеност.

Създаването на престъпния състав по чл. 343в, ал. 3 НК прави законодателството неясно и непредвидимо за гражданите по отношение на последиците от извършеното деяние, като предпоставя нарушаване на тяхната правна сигурност, равностойното и гарантирано срещу произвол тяхно третиране. Разпоредбата създава предпоставки за прояви на субективност при преценката дали едно деяние да бъде квалифицирано като административно нарушение или като престъпление, като не установява каквито и да е обективни критерии, които да канализират преценката на съответния орган, бил той наказващ орган или прокурор, съответно, съдия и въз основа на които правилно да се проведе диференциацията на отговорността, респ. да се прецени дали административно-наказателна или наказателна следва да е отговорността, която конкретният деец следва да понесе. Това практически създава предпоставки за нееднакво третиране на еднакви случаи, като редът за реализиране на отговорността зависи изцяло от субективната преценка на наказващия орган, съответно на прокурора, извършилите на едни и същи по съдържанието им деяния ще бъдат подложени на различна по характер и интензитет принуда в зависимост от волята на наказващия орган, на прокурора, съответно на съда.

Това положение е в противоречие с принципа за равнопоставеност на гражданите пред закона, установен с чл. 6 от Конституцията на Република България и с основните принципи на ЕС, като този на правната сигурност, защитата на оправданите правни очаквания, принципът на пропорционалността. Тези принципи са обвързващи за Република България на осн. чл. 6 § 3 от ДФЕС.

Не би било излишно все в тази връзка да се отбележи, че съпоставката между размера на глобата, приложима на осн. чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 4 вр. чл. 171, т. 1 ЗДвП (от 100 лева до 300 лева) и тази, приложима на осн. чл. 78а НК (от 1000 лева до 5000 лева) отчетливо показва разлика в тежестта на санкционирането в единия и в другия случай. Дори когато разпоредбата на чл. 78а НК е приложима в един конкретен случай, санкцията по Наказателния кодекс би била в пъти по-висока от тази, която предвижда ЗДвП. Това също предполага неравно третиране на гражданите, попаднали в ситуация на извършени идентични противоправни деяния.

С оглед на изложените съображения смятаме, че искането на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, за установяване на противоконституционност на чл. 343в, ал. 3 НК (обн., ДВ, бр. 95 от 29.11.2016 г.) е основателно.